

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 323. Quotuplex sit furtum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

antique. §. 2. h. t. §. unde L. 15. & seq. Inst. de oblig. ex delicto.

Dicitur quintò: *Vel etiam usus ipsius, possessionis-ve*: qui non tantum rem ipsam, sed & qui usum ipsum, usumve fructum & possessionem rei in re aliena competentem alicui fraudulenter aufert, committit furtum, uti etiam commodatarius, usufructuarius, possessor, depositarius, qui re commodatà ad usum fructum concessà vel deposita diutius aut aliter, quam ei à Domino concessum fraudulenter utitur. §. 6. Inst. de oblig. ex delicto. L. qui iumenta, L. si pignori. ff. h. t.

Dicitur sextò: *Inuito Domino*. §. 8. Inst. L. 43. §. 5. L. 46. §. 7. ff. h. t. dolus enim in volentem non admittitur. L. 145 ff. de rejud. & ita furtum non committitur, si quis putet sive falsò, sive verè dominum consenturum, quæ tamen credulitas in aliqua probabilitate consistere debet, quod minus furandi affectus appareat. Menoch. de arb. cas. 298. n. 2. Lauterb. in ff. h. t. §. 30. Atque ita sicut putativus consensus Domini, etiam dum non adest, impedit furtum, ita putativus dissensus Domini efficit furtum, etiam si non addit, Lauterb. l. c. Porro in dubio præsumitur Dominus invitus. L. qui res. §. quod si Dominus. ff. h. t. etiam si ignoret, rem suam sibi auferri, qui enim non consentit, dissentit. Gl. in cit. L. v. ignorat. Sic, si Dominus videns, rem suam auferri, & non contradicat ex metu vel reverentia, censetur dissentire. L. penult. ff. h. t. juncta Gl. v. prohibere. uti è contra, si posset contradicere, & non contradicat, censetur consentire. Sylv. l. c. n. 2. Azor. p. 3. L. §. c. 11. §. dicitur inuito Domino. Pith. h. t. n. 6. Arg. c. error. & c. consentire. dist. 83.

Dicitur denique: *Lucrandi gratia*: lucrum siquidem vel ipsius rei, vel usus ejus possessionisve est finis furti necessariò intendendus, ut committatur furtum. §. 1. 6. & 10. Inst. h. t. non tamen necesse est, ut fur rem acceptam directè convertat in suum lucrum, cum etiam furari quis possit, ut donet aliis. L. §. 4. §. 1. ff. h. t. Sic itaque furtum non est, si res auferatur solius injuriæ, aut contumeliæ alteri inferendæ causâ, vel destruat ex insolentia comburendo illam, occidendo v. g. equum, gemmam ex manibus in flumen excutendo, recipiendo alterius ancillam, ut libidinem cum ea exerceat; Secus si eam rapiat, ut ex ejus prostitutione faciat lucrum. Item furtum non est, si creditor subripiat debitori moroso æquivalens, ut Brunnem. ad L. 14. ff. h. t. n. 4. Haunold. de f. & f. Tom. 1. tr. 2. num. 272. quos citat Lauterb. l. c. §. 31. cum exinde directè creditor non capiat lucrum.

Quæst. 323. Quotuplex sit furtum?

Resp. Furtum aliud est manifestum, aliud non manifestum. §. furtorum autem. Inst. de oblig. qua ex delicto. L. 2. ff. h. t. Manifestum est, dum fur in ipso facto furandi, vel in loco, in quo furtum commissum, sive is publicus, sive privatus sit, antequam inde egrederetur, vel postquam inde egressus cum re furtiva, priusquam illam perferret ad locum, quo destinaverat eam deferre, & illa die cum eadem re permanere visus & deprehensus est, sive à Domino, sive à quocunque alio. cit. §. furtorum. Ad furtum igitur manifestum requiritur primò, ut, qui cum re deprehenditur, sit ipse fur, L. 3. Inst. h. t. ita bajulus, qui sciens rem furtivam ad perferendum accepit, & eodem die, priusquam ad locum destinatum pertulit, cum re

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. 1.

furtiva deprehensus, fur manifestus non est. L. 35. pr. ff. h. t. Secundò, ut deprehendatur cum re furtiva, qualiter cum ea deprehensus censetur, dum accurrente aliquo ad furem comprehendendum, is abscedat re furtivâ aufugit. L. 7. §. 2. ff. h. t. Lauterb. l. c. §. 7. Secus est, si is jam furtum abscondisset. cit. L. 7. §. 1. vel si eam jam vendidisset, & deprehenderetur cum pretio. L. 48. §. fin. ff. h. t. Lauterb. l. c. cum Carpz. 7. F. p. 4. c. 32. def. 20. Furtum non manifestum à contrario dicitur, quando fur non est visus, aut deprehensus cum re furtiva, vel si cum ea deprehensus, postquam eam pertulit ad locum destinatum. Item furtum ab objecti quantitate dividitur in magnum, quod secundum Constit. Carol. a. 157. continet vel excedit quinque solidos vel aureos, eorumve æstimationem, quorum unus, quantum valuerit, uti etiam quantum modò, vide apud Lauterb. l. c. §. 12. ubi etiam, quod ejus æstimatio sumatur secundum tempus constitutionis, quo valor illius constitutus, in pœna autem furri attendatur ad usum hodiernum. Et in parvum, quod est infra illam summam: Item ratione qualitatis objecti. Aliud est sacrarum rerum, seu Sacrilegium; Aliud publicum, nempe peculatus, residuum. Aliud privatum, de quò hic. Item ratione adjunctorum: Aliud diurnum, aliud nocturnum, prout de die vel nocte perpetratur, quorum hoc gravius punitur. L. 16. §. 5. ff. de pœnis. Item aliud est loci, ut in navi, caupona, stabulo commissum. Aliud infortunii, nempe tempore incendii, ruinæ, naufragii patratum. Item ratione circumstantiarum aliud est simplex, cum quo circumstantiæ delictum aggravantes non concurrunt, aliud qualificatum vel periculosum, cum quo tales circumstantiæ concurrunt, v. g. si sit commissum cum effractione violenta aut seditiosa cum armis, §. 11. Inst. h. t. Aliud denique est furtum primum; aliud reiteratum, ejus divisionis, ut Lauterb. §. 15. maximus est usus, cum reiteratum furtum delictum & pœnam aggravet, faciaturque, ut fur pro famoso habeatur, juxta ordinat. crim. a. 160. & 163.

Quæst. 324. Per quos furtum committatur?

Resp. Præter dicta de hoc quæst. ante hanc alterà. nimirum qualiter committatur furtum per ipsum dominum auferentem rem suam commodatam, datam pignori, aut in qua usumfructum concessit alteri, aut depositam habentem apud alium; per ipsos commodatarios, depositarios &c. per creditores respectu debitoris, per inventores rerum alienarum committitur furtum primò: à mandante illud fieri, nec non à dante ad hoc consilium, ministerium seu opem præstante, quia fraudulenter atrectant moraliter rem alienam, Farin. pr. crim. q. 168. num. 32. & seq. Tusch. v. furtum. concl. 562. n. 1. & 2. Pith. h. t. num. 9. Wiestn. n. 9. cum communi, juxta L. interdum. Inst. de oblig. ex delicto. si tamen furtum ipsum non est secutum, non tenetur furci. L. si quis uxori. §. neque verò. ff. h. t. uti etiam, si quis fuisset commissurus furtum, cui consilium furandi datum, etiam sine illo consilio. Gl. in cit. §. neque verò: v. vel consilium, & non punitur consulens pœnâ saltem ordinariâ furci, sed aliquâ extraordinariâ. Farin. l. c. n. 41. Pith. l. c. Secundò: is, qui furem cum re furtiva scienter recipit & occultat, furci tenetur, & pari pœnâ punitur. §. conceptum. in fin. Inst. de oblig. ex delicto. Tertiò: qui rem furtivam scienter

à fure

Z 1